

**JAN
PANCUR**

in

**PUSTNA
GOBOKALIPSA**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

JANSSON, Krister P.

Jan Pančur in pustna gobokalipsa / Krister P. Jansson ; ilustriral Jure Engelsberger. -
1. izd. - Radovljica : Didakta, 2022

ISBN 978-961-261-682-3

COBISS.SI-ID 126949635

KRISTER P. JANSSON

JAN PANCUR

in

**PUSTNA
BOBOKALIPSA**

Ilustriral Jure Engelsberger

 DIDAKTA

**Totalno neobičajne prigode
totalno običajnega šolarja, ki
po navadi rešuje matematične
naloge, občasno pa tudi
sošolce in vesolje pred
najgrozovitejšimi zlikovci
in drugimi neverjetnimi
grozotami - druga knjiga,
ki je še bolj napeta in polna
nevarnosti od prve in jo
lahko odpreš samo na lastno
odgovornost.**

KDO JE JAN PANČUR?

Jan Pančur je povsem običajen šolar.
Stanuje v Močivju.
Hodi na Osnovno šolo Požarnice.
Druži se s prijatelji.
Tako kot večina običajnih šolarjev ima tudi
kakšno skrivnost.

Logično, vsak šolar ima kakšno drobno
skrivnost.

Ampak ... Janova skrivnost je precej velika.
V bistvu ... je ogromna.

Ta Janova ogromna skrivnost je ... da je po spletu naključij, predvsem pa po zaslugi svoje pameti in poguma, prispeval levji delež k temu, da se je izjalovil strašno pretkan, zloben in zatohlo mračen načrt superzlobne znanstvenice z zombimikročipiranimi testeninami, po katerem bi se najprej človeštvo, potem pa še vse preostalo vesolje znašlo v sužnosti. Po Janovi zaslugi se to ni zgodilo, superzlobna znanstvenica pa se je skupaj s svojimi tremi pajdašinjami znašla v izgnanstvu na majhnem planetku v najbolj zakotnem delu vesolja.

Seveda je vse skupaj največja skrivnost, za katero ve samo nekaj predsednikov in generalov. Še manj pa je tistih, ki vedo, da Janu ne bi uspelo brez pomoči sila nepričakovane in pisane družčine, sestavljene iz enega hišnika, ene razredničarke in enega vladarja precej oddaljenega planeta.

Veliki večini ljudi, vključno z Janovimi starši, sošolci, starši sošolcev in sosedi, se sploh ne sanja, kakšna temačna senca je visela nad njimi in v kakšnem zosu so bili oni, Zemlja in vesolje ... in kako mračno bi se vse skupaj končalo, če bi se Jan takrat skrnil z vreč-

ko čipsa pod posteljo in si od groze in strahu grizel nohte.

Kakor koli že ... Janova ogromna skrivnost je, da je rešil svet. Ker je reševanje sveta precej stresno in naporno početje, je bil kar zadovoljen, da je s tem početjem opravil enkrat za vselej. In da se je lahko odtlej posvečal vsem tistim rečem, ki veliko bolj pritičejo normalnim šolarjem kot beg pred kloniranimi robotkami z viličarjem.

Še sreča, da se svet v tako veliki nevarnosti znajde le na vsakih nekaj milijonov let.

PREDUVOD

O jutrih. Pustni torek, zjutraj.

Tim-dam-ti-tam, tim-dam-ti-tam, tim-dam
ti-tam ...

Jan je izključil budilko.

Odprl je oči in široko zazelhal.

Utrujen je bil.

Najraje bi glavo zakopal v blazino in spal
naprej.

Ampak včerajšnji klic je bil preveč pomem-
ben, da bi ostal v postelji.

*Ob osmih moram biti v šoli, ne smem zamu-
diti*, je pomislil.

Še enkrat je zazelhal in se pretegnil.

Z nogama je v temi pobrskal za copati in
vstal.

Če bi vedel, kakšni dogodki se bližajo, bi se
verjetno raje vrnil v posteljo.

In zakopal glavo pod blazino.

Ampak ... potem bi se stvari odvile čisto
drugače.

O krofih in čudnih besedah. Pustni torek, zjutraj.

Stanovanje je bilo tiho.

Mami in Oči sta že odšla v službo.

Na kuhinjski mizi se je na krožniku bohotil velik pustni krof.

Hvala, Mami, je pomislil Jan.

Zgrabil ga je in zagrizel vanj. *Mmmmmmm.*
Res je bil dober.

Pri šestem ugrizu mu je nekaj škrtnilo med zobmi. Nekaj malega.

Kot droben kamenček. Z jezikom je pretipal zmes testa, marmelade in sladkorja v ustih.

Nič trdega ni našel.

Skomignil je in pogoltnil grižljaj.

Še trikrat je ugriznil in krofa je bilo konec.
Prehitro.

Polizal je drobtine in sladkorni prah s krožnika in se odpravil v kopalnico.

Stopil je pred ogledalo in se nasmehnil. V ogledalu se je pokazala vrsta zob z znaki svežega obračuna s krofom.

Nasmehnil se je in rekel: »Pripravljen sem, da izpolnim ukaze, o vaša velepomembnost.«

Janove besede so odmevale po kopalnici.

Kot da bi čakale, da se bo kdo zdrznil.

Kot da bi čakale, da bo kdo rekel *hej, kaj se dogaja*.

Kot da bi čakale, da bo kdo rekel *hej, komu pa govoriš*.

Kot da bi čakale, da bo Jan rekel *saj se samo hecam*.

Pa se ni.

Čisto resno je mislil, da čaka ukaze. Oziroma so njegovi možgani zelo resno mislili, kar je pravkar rekel.

Je pa res, da so se njegovi možgani istočasno tudi močno začudili, zakaj jih nekaj sili govoriti takšne traparije.

Skomignili so in presodili, da je za nekaj časa najbolje počakati na to, kar bo sledilo, in pri tem ne razmišljati preveč.

Odmev vznemirjajočih besed je izzvenel.

Jan pa, kot da ni rekel čisto nič nenavadnega, se je s ščetko lotil zob.

O poslušanju glasbe med ščetkanjem zob. Pustni torek, zjutraj.

Ščetka je drsela po zobeh.

Levo-desno. Gor-dol. Pa v krožnih gibih.
In diagonalno.

Skoraj tako, kot učijo zobozdravniki. Samo
veliko hitreje.

V kopalnici se je slišal le tanek curek vode
iz pipe.

In še tanjši šum iz Janovih slušalk.

Jan je imel namreč na ušesih slušalke.

V slušalkah so ropotali Twisted Sister.

We're not gonna take it je eden od najbolj
primernih refrenov za začetek šolskega dneva.

Ampak morda ne ravno med umivanjem
zob.

Ker ti lahko začne noga sama od sebe dajati
ritem, roke pa migati.

Ker lahko nehote začneš zraven peti.

Ker se ti lahko ščetka nenadzorovano raz-
divja po ustni votlini.

Potem se pa lahko zgodijo nepričakovane
reči.

*Nekatere nepričakovane stvari so dobre.
Nekatere nepričakovane stvari so lahko slabe.
Nekatere nepričakovane stvari so pa osupljivo
strašno grozovito pošastno nepopisno slabe.
Kaj od tega so, največkrat pokaže šele čas.
Včasih so za to potrebna leta.
Včasih pa minute.
Ta pustni torek je sodil med te, druge primere.*

O rdečerepih vevericah in strašnih postavah. Pustni torek, zjutraj.

Daleč stran od Jana in njegove kopalnice se je na vrhu Rožnega hriba razlegel glas.

Odzvanjal je s klopce pod starim javorjem.

Na njej je sedela postava v črnem plašču.

Iz črnine plašča je na dolgem suhem vratu neprivlačno štrlela neprivlačna koščena glava.

Sredi neprivlačne glave so široko zijala neprivlačna usta.

V svoji neprivlačnosti so kot ulita sodila na neprivlačni obraz.

Iz teh ust, ki jih je kazil niz dokaj zanemarnjenih zob, se je razlegal zlohotni krohot.

Ne kakršen koli smeh.

Strašljiv krohot je bil. Tiste vrste krohot, ki dvigne vse kocine in zaledeni kri v žilah. Krohot, ki daje vedeti, da je povezan z neizmerno količino koncentrirane hudobije. Krohot, ki bi naključnemu mimoidočemu zlahka vzbudil vtis, da je imetnik plašča, obraza in ust najbolj zlohотно bitje v vesolju.

Grozljivi krohot je bil tako strašen, da so z bližnjih in daljnih dreves vzleteli ptiči. Vrabci, sinice in golobi so odleteli na drugo stran mesta. Nekateri golobi so se za vsak primer raje odpravili proti Afriki. Čeprav je bil februar in niso sodili med ptice selivke. Preprosto so pozabili, da se jim ni treba seliti. Tako zelo jih je zmedel strašljivi krohot.

V duplini vrh starega javorja je trepetala rdečerepa veverica. Stresla se je od groze vsakič, ko je skozi njene kosti in dlako zavibriral najstrašnejši glas, kar jih je kdaj slišala.

Preprosta veverica je o oreh in lešnikih vedela skoraj vse. O drugih rečeh na svetu pa skoraj nič. Pa je kljub temu nagonsko čutila, da je to krohot čistega zla.

...

Nenadoma je zavladala tišina.

Tako iznenada, kot se je začela krohotati, je strašna postava utihnila.

Vstala je s klopce in si poravnala plašč.

Tiha je bila videti še malo bolj grozna. Z zloveščo kretnjo je iz žepa plašča potegnila črn zvezek. Odprla ga je na strani, kjer je imela napisan dolg seznam stvari.

V prvi vrstici je pisalo: »Zasužnjiti možgane zoprnega mulca.«

Iz drugega žepa je potegnila črn kuli. In v zvezek narisala veliko črno kljukico.

»Narejeno,« je siknila.

Z glasom, ki ni puščal nobenega dvoma več.

Njegova lastnica je bila zagotovo najbolj hudobno bitje v vesolju.

Amalija Pelinšek je zložila zvezek nazaj v svoj žep in se še enkrat zakrohotala.

Iz žepa je potegnila telefon in naredila sebek. Na sliko je pripisala #hudabejbasevraca #mascevanjejesladkoz marmeladovsredini in jo objavila na svojem Instagram profilu @najznanstvenicavesolju.

Potem je razigrano pomahala trem postavam, ki so se vzpenjale po hribu.

O praznih baterijah. Pustni torek, zjutraj.

Amalija Pelinšek je bila vzhičena.

Onemogočila je najbolj osovraženega nasprotnika. Bednega mulca, zaradi katerega ji je propadel prejšnji genialni načrt, ko je namerala s čipiranimi testeninami zaslužniti najprej Zemljane, potem pa celo vesolje.

Zdaj, ko ga je onesposobila, Jan Pančur ne bo mogel preprečiti njenega novega, še megastično bolj genialnega načrta. Še več! Po zaslugi njene neizmerne bistrosti, ji bo zdaj še pomagal. Namesto, da bi jo moralo skrbeti zanj, bo zdaj delal zanjo.

Pomahala je trem postavam, ki so se vzpenjale po poti.

Zarežala se je: »OMG! Uspelo vam je! Uspelo nam je, požrl ga je! Mulc ga je požrl! Presneti froc je pogoltnil krof! Zdaj bo plesal tako, kot bom jaz piskala! Buahahaha! Bua ha ha! A se je bilo težko vtihotapiti v stanovanje in podtakniti superkrof A na mizo?«

»Sploh ne!« je vriskala Frigida Hladnik.

»Kje pa!« je ploskala Gizela Repenšek.

»Ma ne, simpl kot fižolova župa iz vrečke,« se je hihitala Nuška Ritoliznik. Potem se je zresnila: »Kaj bomo pa s superkrofom B?«

»Kar uniči ga. Ne rabimo ga več. Prenevarno je, da bi ga pustili celega,« je rekla najbolj hudobna znanstvenica na svetu. »Pa pohiti. Ker se nam že mudi zavzeti svet. Najprej Zemljo, potem pa vesolje.«

Zarežala se je kot nora: »Najbolje pri vsem pa je, da nam bo tokrat Jan Pančur kar lepo pomagal pri načrtu. Bednik smrdljivi mi bo pomagal, buahahahahaha.«

Krohotala se je in se tolkla po kolenih. Oči so se ji solzile od smeha.

Frigida Hladnik in Gizela Repenšek sta se smejali z njo.

...

Nuška Ritoliznik je stopila nekaj korakov stran. Iz žepa je vzela nevtrinski polisaharidni nevtralizator. Odprla je vratca in vanj vtaknila superkrof B. Enakega, kot so ga podtaknile Janu. Dvojnik, ki bi ga, če ne bi pojedel tistega v kuhinji, Janu podtaknile v šoli.

Pritisnila je gumb na napravi in čakala, da se superkrof B spremeni v kupček pepela.

Nič se ni zgodilo.

O jebela, pozabila sem zamenjati baterije. Joj, me bo Amalija nahrulila, je pomislila. Ozrla se je. Pajdašinje so se nekaj metrov stran krohotale in tolkle po kolenih. Nihče je ni gledal.

Neuničeni krof je neopazno stresla iz nevtralizatorja v travo. Močno ga je pohodila in trikrat potlačila s peto.

Potem se je glasno zasmejala in se pridružila ostalim trem.

Krohotale so se, dokler jim ni zmanjkalo sape.

»Dovolj je bilo heca,« si je največja hudoba na svetu obrisala oči. In zamrmrala: »Resno delo nas čaka, dame moje. Gremo v moje staro stanovanje. Potem pa z načrtom naprej.«

In so se odpravile po stezi proti mestu.

O spominu in radovednosti. Pustni torek, zjutraj.

Veverice so med najbolj ljubkimi živalcami.

Niso pa med najbolj bistrimi.

Njihov spomin je neizmerno kratkotrajen. Razen ko gre za zakopane lešnike in orehe. Pa še pri teh večinoma pozabijo, kje so jih zakopale. In trde zime preživijo samo zato, ker jim po naključju včasih uspe odkopati tiste, ki so jih zakopale druge pozabljivke njihove vrste.

So pa to neizmerno radovedne živalce. Recimo rdečerepa veverica, ki je domovala v duplini vrh starega javorja. Ta je sodila med najbolj radovedne med vsemi.

Še malo nazaj jo je bilo strah strupenega krohota, ki je odmeval pod drevesom. Nekaj trenutkov pozneje se že ni mogla spomniti, zakaj se trese pod kupom stelje. Zdelo se ji je, da se je dogajalo nekaj slabega. Ni pa bila čisto prepričana, kaj.

Premagala jo je radovednost. Pogledala je iz dupline. In jo mahnila na vejo.

Uzrla je štiri postave, ki so se oddaljevale od javorja. Proti mestu so šle.

Če bi jih veверica prepoznala, bi se od groze vrnila v duplino in nemudoma zazidala vhod. Ali pa bi se preselila kamor koli drugam.

Tako pa si je le pomela brčice.

Ovohala je zrak in švignila po deblu navzdol. Iskat orehe. Ali kaj drugega za pod zob.

Ampak namesto orehov ali drugih običajnih dobrot je ob potki zagledala nekaj novega.

Bila je potlačena okrogla kepa. Na otip je bila vabljivo mehka. Iz nje je mezela gosta oranžna zmes.

Prvič v svojem veверičjem življenju je vide-la takšno reč.

En sam voh je bil potreben, da se ji je zaz-dela slastna.

Ampak kaj naj s to rečjo?

Izkušnje so jo naučile, da tako velikih stvari ne more zvleči v duplino. Mehkih stvari pa ni dobro zakopati v zemljo. Ker pozabiš nanje. Ali se pa spomniš nanje, ampak v zemlji zgni-jejo v smrdljivi zdriz.

Še nekaj jo je naučilo veверičje življenje. Pri nepričakovanih darilih nima smisla čakati, da se zberejo lačni vrabci, golobi in njene soro-

dnice. Ker v gozdu veljata dve preprosti pravili. Prvo je *kdor prvi pride, prvi melje*. Drugo pa *kdor ne melje prvi, mu za mletje ne ostane nič*.

Veverica je zagrizla v slastni zalogaj.

Mmmmm je bil dober. Prav uživala je.

Nekje pri šestem ugrizu je začutila, da ji je nekaj škrtnilo med zobmi.

Kot droben kamenček.

Z jezičkom je v ustih pretipala zmes testa, marmelade in sladkorja. A ni otipala nič trdega.

Mignila je z brčicami in pogoltnila prijetno mešanico.

Časovni skok

**Tule se v knjigi zgodi
en kratek časovni skok.
Nekaj tednov nazaj.**

UVOD

O malem planetu. Nekaj tednov pred pustnim torkom.

Daleč stran od najbližjega obljudenega planeta je donelo glasno vpitje. V zakotnem delu vesolja, v katerega nihče ni prostovoljno prišel. Če pa je kdo po naključju prišel do tja, se je hitro obrnil in šel stran.

Če bi bil kdo tako nor, da bi sledil zoprnemu glasu, bi ga ta pripeljal do malega planetka.

Ta planetek v zakotju vesolja je bil tako majhen, da bi zlahka šel v šolsko telovadnico. Na njem ni bilo skoraj nič. Le tri drevesa. In nekaj skal. Edina še omembe vredna stvar na njem je bil ocean. Ki je meril v dolžino šest metrov. V širino pa še nekaj manj. Precej zanikrn ocean je bil. Natanko tak, kot pritiče klavrnemu planetku.

Okrog tega mizernega planetka je krožilo še bolj mizerno sonce. Pravzaprav stara naglavna svetilka, ki jo je pred leti izgubil neki razisko-

valec in je po spletu naključij začela krožiti po orbiti okrog otožne gmote sredi vesolja.

Na tem klavrnem planetku so ob obali še bolj klavrnega oceana stale štiri postave.

Včasih je bil ta najmanjši planet v vesolju povsem nenaseljen. Zdaj je imel štiri prebivalke. Tri od teh so bile pokvarjene do obisti. Četrta je bila pa še strahovito bolj zlohotna.

Bila je najbolj hudobno bitje v vsem vesolju. Mali planetek je bil namreč natančno tisti, na katerega so pred časom izkrcali štiri zlobne znanstvenice.

Superhudobe so pred časom izumile zombi testenine. Vanje so vgradile mikročipe, elektronska vezja, ki so usakogar, ki jih je pojedel, spremenile v hipnotiziranozomboidnega paštožera. Nameravale so preseliti celotno človeštvo na planet Otemnelec, potem pa postati vladarke vesolja. A jim je superzlobni načrt prekrizal nihče drug kot Jan Pančur. Učenec OŠ Požarnice.

Takoj po tem, ko je propadel njihov nori in superhudobni načrt, so jih izgnali na ta planetek. Da ne bi nikdar več prišle v skušnjava zavojevati svet s kakšnim novim zlobnim načrtom. Vse dokler se ne bodo poboljšale. Se pravi, glede na njihovo nepoboljšljivo zlobo, kar za vekomaj.

Štiri zlobe v izgnanstvu niso imele kaj dosti početi. Pravzaprav so vsi njihovi dnevi potekali enako. Superzlobna Amalija Pelinšek je od svetilkinega vzhoda do svetilkinega zahoda tulila v vesolje. Ko je sončni nadomestek zašel za obzorje oceana, se je sprehodila na osvetljeno stran planetka in tulila naprej. Edini dan, ki je bil malo drugačen od ostalih, je bil tisti, ko je superzloba na Instagramu videla, da je generalni

sekretar Združenih narodov odlikoval Jana Pančurja. Tisti dan se je drla še trikrat bolj glasno.

V tem trenutku je bil ta planet v vsem vesolju najbolj poseljen s čisto zlobo. In skoraj nobene možnosti ni bilo, da bi se povprečna količina zlobe na planetu kakor koli zmanjšala. Ker bi se to lahko zgodilo le v dveh primerih. Ali bi katera od naseljenk postala manj zlobna. Ali pa bi na planetu pristal kak nezlobnež.

Prva možnost bi bila ... popolnoma nemogoča.

Druga možnost bi bila ... skoraj najslabša med vsemi možnimi stvarmi, ki bi se lahko zgodile v vesolju. Na srečo je bila verjetnost takšnega pripetljaja statistično zanemarljiva.

O dretju in zvezdi, ki je rastla. Nekaj tednov pred pustnim torkom.

Ta dan se je začel in nadaljeval popolnoma enako kot ostali dnevi.

Od svetilkinega vzhoda naprej je največja hudoba na svetu kričala.

Njene pajdašinke pa so si zatiskale ušesa.

Vpila je čez mali ocean v zvezde: »Maščevala se vam bom! Vsem! Naredila bom načrt, potem se bom pa maščevala! In ko se bom maščevala, se mi bo klanjal ves svet!«

...

»Ne zdržim več,« je še tristotič v zadnji uri zagodrnjala Frigida Hladnik.

»Jaz tudi ne. Utrgalo se mi bo od njenega vpitja,« je zastokala Gizela Repenšek.

»A ženska sploh kaj spi?« je zajamrala Nuška Ritoliznik.

Potem se je zdrznila: »Kaj pa je to?«

Pokazala je na eno od zvezd.

Nenavadna zvezda se je premikala po nebu. Postajala je čedalje večja.

Radovedno so opazovale, kako se je zvezda na nebu vse bolj krepila.

...

Še Amalija Pelinšek je utihnila.

Največja hudoba na svetu je z ostrim očesom tiho opazovala naraščajočo zvezdo.

...

Na smolo celotnega vesolja je bila zvezda, ki je rastla pred očmi superzlobe in njenih pomočnic, v resnici vesoljska ladja.

Na še večjo smolo celotnega vesolja jo je vozil nekdo, ki se je popolnoma izgubil.

O raztresenih pilotih in prijaznih bitjih. Nekaj tednov pred pustnim torkom.

Amalija Pelinšek je s pribočnicami stala na obali.

Na drugi strani minioceana je tiho pristala vitka modrozeleno vesoljska ladja.

Njeni hrumeči motorji so glasno zarohneli in zabrbotali, na kratko zacvilili, potem pa utihnilo.

Z rahlim škripanjem se je odprlo okno.

Skozenj je pogledala rdečelasa skuštrana glava: »Tole pa ni Andromeda 23, a ne, da ne? Zdi se mi, da sem nekje narobe zavil.«

Gizela Repenšek je skomignila: »Verjetno res.«

»Ojej,« je rekel kuštravec. »Zordon Bobrs, najhitrejši in najbolj zanesljivi medplanetarni prevozi sladoleda in druge hitro pokvarljive robe, s. p., vam na uslugo. Na Andromedo 23 peljem tovor supernevarnih gliv. Na uničenje, preden naredijo katastrofo v vesolju. Pa mi je crknila navigacija in sem očitno nekje zgrešil

pot. A imate morebiti kakšen vsevesoljni zemljevid?»

»Seveda,« je ustrežljivo rekla Amalija Pelinšek. »Tamle pri drevesu je. Vklesan je v kamen.« Pajdašinjje so jo presenečeno pogledale. Nič niso vedele o kakšnem zemljevidu.

»Ola, je lepo srečati prijazna bitja,« se je nasmehnil kuštravi pilot. »Sploh se vam ne sanja, kako neprijazni so na nekaterih planetih. Sploh ko slišijo, kako preteče glive prevažam.«

»Ne, pa se nam res ne sanja. A da so neprijazni? Škandalozno,« je Amalija Pelinšek pomežiknila pajdašinjjam. »Kakšne glive praviš, da prevažas? Preteče?«

»Brezmejno nevarne. Spet je en nori profesor v skrivnem laboratoriju na skrivaj vzgajal vatlove cepljivke. Prava panika je bila. Policaji vsepovsod. Pa do zob oboroženi specialci. Najmanj petsto podpisov je bilo treba. Pa po supertajni poti sem moral, da ne bi komu padlo na pamet ... ah, ne smem govoriti o tem. Top skrivnostna misija pač.«

»Vatlove kaj?« je sladkobno vprašala superzloba.

»Vatlove cepljivke. Blazno nevarne gobe.«

»In ti jih prevažáš? Na tej ladji?« je zanimalo Amalijo Pelinšek.

»Ja. Vračí na Andromedi 23 so edina bitja v vesolju, ki jih znajo neškodljivo in okolju prijazno uničiti. Zato jim jih moram čim prej dostaviti, da ne pridejo v roke komu napačnemu.«

»Kaj bi se pa zgodilo, če bi prišle v roke komu napačnemu?«

Kuštravec je debelo pogledal: »Še sprašuješ? Te gobe se noro hitro razmnožujejo. Samo malo morajo priti v stik z zemljo, pa lahko v nekaj urah prerastejo srednje velik planet. Vse uničijo. Zato so strogo prepovedane po vsem vesolju. V napačnih rokah lahko povzročijo pravo katastrofo.«

»Imaš pa res ful pomembno nalogo,« je kimala Amalija Pelinšek. »Res je prav, da ti čim prej pomagamo. Le pridi si ogledat zemljevid. Le urno, le urno obrni peté. Ni časa za izgubljanje.«

Kuštravi pilot je splezal iz ladje. »Hvala. Res iskrena hvala za vašo vljudnost.«

O drobnih pikicah v vesolju. Nekaj tednov pred pustnim torkom.

Nekaj minut pozneje so ladijski motorji spet zacvilili, zabrbotali, potem pa glasno zarohneli.

Modrozelen ladja se je počasi dvignila z malega planeta.

Najprej se je oddaljevala počasi, potem pa vedno hitreje.

Dokler ni bila videti le še kot drobna pikica v vesolju.

Potem je izginila še ta.